

den stigende Virksomhed i Byggefagene afgiver et umiskjendeligt Bevis derfor thi hvis Bygningsforetagender ikke afgive en tillokkende Avance, vilde Kapitalerne forlangst have truffet sig tilbage fra denne Virkefreds — saa kan der heller ikke være nogen absolut Nødvendighed for, at der nu indtræder et forandret Forhold, da hverken Husleiepriserne ere i en saadan Dalen, eller Afgifterne i en saadan Stigen, at det kan betinge Nødvendigheden af at kunne bygge billigere.

Ad 2) maa vi bemærke, at det forekommer os i sig selv at være den bedste Modsigelse af de Herrer's Punkt 5, da det dog maa staa klart for Enhver, at, saafremt Arbejderne virkelig havde tiltvunget sig en Arbejdsløn, som stod i nogetsomhelst Misforhold til Livsforbrødenhedernes Pris, — som dog til enhver Tid maa være den rette Maalestof for Arbejdskraftens Værdi, — saa vilde det være saa fordelagtigt for Mestrene at antage Lærlinge, at denne Klage aldrig vilde være kommet til orde; men Prisen for en Lærlings simpleste Underhold i hele Læretiden beløber sig til en saa stor Sum, at en saadan Lærlings forsøgte Dygtighed i de sidste af Læreaarene ikke med nogen rimelig Fordel kan dække Underkudet fra de første Aaringer, da Lærlingen ved sin Arbejdskraft ikke kunde dække Udgifterne ved sit Underhold. I det Sele taget er det indlysende, at hvis Smedkerhaandværket var saa indbringende, som de Herrer Andragere til Rigsdagen synes at forudsætte, da vilde uden Tvivl Tilstrømningen af unge Menneker ligesaagodt søge hen til dette som til ethvert andet fordelagtigt Fag.

Ad 3) er det vistnok tilstrækkeligt at henlede det høje Things Opmærksomhed paa, at saafremt virkelig den i Tavisen foreslaaede høje Indsørsjelsstold for færdigt Smedkerarbejde overstiger den Værdiforsøgelse, som Arbejdet har erholdt ved at gjøres fuldstændigt i Udlandet, da kan den Færdiggjørelse i og for sig heller ikke staa i saa høi en Pris i Indlandet, at det kan forsvares i de enkelte Bygherrers eller Byggekonfortiers forbigaaende Interesse at ødelægge et Fag, som afgiver Erhverv for en talrig Klasse Medborgere, ved igjennem en Løbsagiftelse at tvinge Arbejdsprisen ned til at staa i komplet Misforhold til Prisen paa Livsforbrødenhederne.

Ad 4) at, naar det er den væsentligste Fordel, som Andragerne tro at kunne love Staten, at Indsørsjelsstolden for fremmed Smedkerarbejde ved den attraaede Forandring i Løbsagiften fremdeles vil kunne indbringe 8,608 Rd. aarlig istedetfor de kalkulerede 5,000 Rd, da er vistnok denne Fordel af 3,608 Rd. aarlig aldeles forsvindende i Sammenligning med Statens Tab ved, om flere Hundreede af Arbejderfamilier bringes til Randen af Undergang ved, at det Fag, hvortil deres Forsørgere have offret sig, pludselig ødelægges.

Ad 5) kan det ikke Andet end forbause, at i samme Diebstik som de Herrer beklage, at Mestrenes Fortjeneste er bleven begrændset ved Arbejdernes forsøgte Løn, netop deri vilde søge en Grund til Støtte for Andragendet, hvis Opfyldelse langt yderligere vil beståre disse Mestres Fortjeneste, og sluttelig

Ad 6) at Paastanden om, at Faren for vor egen Industris Bestaaen i den paagjældende Retning mere er indbildt end virkelig, kun er en aldeles løs Paastand, som savner enhver Støtte af Bevis eller Begrundelse, og at Anvisningen paa, at de Arbejdere, som, efter den forsøgte Nedsettelse af Løden har fundet Sted, ikke længere kunne ernære sig ved det tillærte Fag, kunne gaa over til beslagtede Haandværk, røber et paataget eller virkelig fuldstændigt Afvendskab til, hvor vanskeligt og i mange Tilfælde umuligt det er for en i et Fag oplært og i mange Aar beskæftiget Mand at staa over i et andet, og hvor uoverkommeligt det som oftest vil være at erholde Arbejde i et saadant, da man ganske naturligt i ethvert Fag til enhver Tid foretrækker de Arbejdere, som fra den tidligste Ungdom ere oplærte i Faget.

I Genhold til det her Anførte vove vi derfor i Erhøvhed at andrage for det høje Folkething om: at der ved Løbsagiftsmaalets Behandling paa det Bestemteste maa blive fastholdt den i det forelagte Tavisudkast foreslaaede Indsørsjelsstold for færdigt Smedkerarbejde af 2 Ore pr. Pund, naar det er af Fyr eller Gran, og af 4 Ore pr. Pund, naar det er af andre grove Træsorter.